

Той бѣ богатъ човѣкъ. Купуваше едно вино, ала продаваше разни сортове вина. И винаги знаеше да даде на купувачитѣ такова вино, каквото му искатъ. Съсѣдитѣ знаеха, че той бѣ купилъ виното си само отъ с. Вѣтрень, Т.-Пазарджишки, а продаваше разни вина: станимашко, одринско, старо-загорско, плѣвенско. Селянитѣ бѣха му хванали майсторлъка и за туй му извадиха прѣкора „Подправановъ“ — на-мѣсто „Първановъ“, каквото му бѣ истинското прѣ-зиме.

Единъ день кантонисрѣтъ Михо се оплакваше, че службата му била тежка, ставалъ ношно врѣме, мокрилъ се по дѣжда, студувалъ по снѣга, а плата 30—40 лева. Какво да прави съ такава малка сума?

— Защо се оплаквашъ, бе Михо, го задѣва крѣчмарѣтъ. Да не си станалъ чиновникъ. Стани търговецъ. Ама ще кажешъ, че и търговията не върви. Тогава измисли „нѣщо“, измисли нѣкоя „машина“, или нѣкоя фабрика. Кога бѣхъ на 14 години, баща ми ме заведе на лозето да копая. Изкарахъ единъ редъ, изкарахъ два — слънцето напече, крѣстѣтъ ме заболѣ. Пуста мотика зе да ми тежи, пѣкъ трѣбва внимателно да я подмѣк-вамъ подъ лозата, да не сваля ластаря, да не по-врѣжда гроздоветѣ. Баща ми, като стражаръ, копа-еше подирѣ ми и гледаше, какви пакости съмъ на правилъ. На обѣдъ азъ почнахъ да убѣждавамъ баща си, че може да се изнамѣри нѣкоя машина сама да копае лозето. Баща ми се изсмѣ, па каза: машината е изнамѣрена, ами токо дрѣжъ здраво мотиката. На другия день избѣгахъ отъ село, оти-дохъ въ града, па се хванахъ чиракъ у единъ крѣч-маръ. Ето и сега си имамъ хубавъ и доходенъ за-наятъ.